

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

M. ELION, C. J. BOUTEN, W. BADON GHLJEN,
MEI. G. F. M. J. VAN GELDER, M. Ch. G. DE BRUYN, A. J. ODINOT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

18e JAARGANG.

No. 22.

DONDERDAG
9 MAART 1916

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 3,50, BIJ VOORUITBETALING f 3,— PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 10 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

„Apollo“-uitvoering.
Uitvoering van het D. S. M. G. „Apollo“, door Wido.
Verbetering.
Weekverslag.

Vereenigingsleven.

„Sanctus Virgilius“.
„Practische Studie“.
Cursus Dirk Coster.

Gedachten en Gedichten.

Eén zijn begin en einde, door P.
Als ik 's avonds zit te droomen, door Broeder.

Ingezonden.

Door S.
Den heer M. E., door F. v. T.
Naar aanleiding van het bovenstaande, door M. E.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Mededeelingen.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie“.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

„Apollo“-Uitvoering.

Het feest van Dinsdagavond was als een herleving van de goede tijden van vóór de mobilisatie.

Ruim een jaar hebben de „Bijzondere Tijdsomstandigheden“ over het lot der verschillende vereenigingen beschikt, totdat nu, eindelijk, met de uitvoering van „Apollo“, een tijdperk van herleving gaat aanbreken.

Met „Apollo“ begint de victorie; „Apollo“ is de eerste die de buitenwereld getoond heeft dat het oude enthousiasme nog niet verdwenen is.

Bij 't binnenkomen van de concertzaal, wachtte de bezoekers een kleine verrassing. De zeer smaakvolle versiering heeft er zeker veel toe bijgedragen de feest-stemming te verhoogen.

Voor een beoordeeling van het concert zelf verwijs ik naar 't artikel hieronder.

Het bal, na afloop, zal zeker bij velen een zoete herinnering aan dezen avond achter gelaten hebben. Buitengewoon groot was 't aantal danslustigen niet, maar dit was geenszins van invloed op de heerschende stemming.

Naar schrijver dezes van bevoegde zijde vernomen heeft zetten de aanwezigen het feest tot diep in den nacht voort.

Uitvoering van het D. S. M. G. „Apollo“.

Gisterenavond gaf bovengenoemd gezelschap een uitvoering in de groote Concertzaal van Stads Doelen. Er was een vrij talrijk publiek in de zaal en ook de galerij was goed gevuld. Op artistieke wijze was de zaal gedecoreerd, terwijl ook het podium met een breede decoratieve rand, en guirlandes van groen was versierd; het geheel bood een feestelijke aspect.

Het orkest begon onder leiding van den heer Erdelmann met de uitvoering van Beethoven's 2e Symphonie. Dit werk van den grooten meester werd zeer verdienstelijk ten gehöore gebracht.

De vertolking was wel niet geheel onberispelijk, maar het enkel feit van een dergelijk werk aan te durven verdient volle sympathie en waardeering.

Als solo-zangeres trad op mej. Daniella de Stoppelaar Blijdesteijn, die over een goed geluid beschikt. Zij miste echter „le charme naturel dans la voix“. Bij uitzetting kreeg haar stem vaak iets hards, en haar ontbrak ook de voor een sopraan onontbeerlijke helderheid. Misschien moet dit laatste echter aan een lichte verkoudheid worden toegeschreven. Haar natuur, die het warme sentiment mist, dat vaak aan een stem zoo'n aangrijpend mooi timbre geeft, bleek Strausz' geest niet te kunnen vertolken. De zeer mooie liederen „Allerseelen“ en „Zueignung“ gaven ons niet die innige schoonheidsontroering, welke een goede vertolking zeker niet zou hebben nagelaten te verwakken.

Ook Brahms, de heerlijke, geweldige, kwam niet tot ons in al zijn pracht; Brahms wiens geweldigheid een mensch bij de keel grijpt en hem neersmakt, zoodat hij in sprake-looze ontroering haast niet op durft heffen

Toch liet het prachtige „Von Ewiger Liebe“ en het stil schoone „Die Mainacht“ een indruk na van fel-bewogenheid.

Na de pauze zong mejuffrouw de Stoppelaar Blijdesteijn een lied met vioolbegeleiding van de hand van den heer Erdelmann. Het publiek juichte dit nummer zeer toe en bracht den componist hulde.

Verder een lied van Bernard Zweers, dat geen bepaalden indruk vestigde, en „de Wiegende Mijnwerker“ van Hullebroek wat de zangeres ook niet wist uit te beelden. Ten slotte vermeld ik „'t Avond“ van Lodewijk Mortelmans, dat mejuffrouw de Stoppelaar Blijdesteijn zeer goed zong, zacht en melodieus, niet gepassioneerd, maar kalm en vredig als een winde gerucht in den avondstond.

Verder was daar Madelle Germaine Rolin. 't Was een verrukking haar te hooren. Hoe schitterend speelde zij de Romance's in G en F dur van L. van Beethoven. Welk een diep gevoel en een innige muzikaliteit sprak er uit deze vertolking. Onberispelijk was haar techniek, met verrassend gemak speelde zij het stuk van Couperin-Kreisler.

Maar meer dan het overbluffende van haar techniek, waarbij de toonen parelden van sublieme zuiverheid, meer dan dit sprak tot ons het diepe zangerige, wat zich b.v. in den aanvang van het laatste nummer, waarin haar toon een diepte en volheid bereikte, die verrukkelijk was.

Ook de Zigeunerweisen van Pablo de Sarasate werden heel mooi weergegeven.

Zonder aarzeling, bewust en kalm was haar geheele spel als een stille glimlach, waarin heel een wereld van liefde en lijden ligt.

Zij heeft op schitterende wijze getracht ons de ziel van Beethoven te openbaren, maar dit trachtend heeft ze ons ook gebracht de openbaring van haar eigen innerlijk: Elle nous a révéle, peutêtre sans le savoir, la sérénité de son âme pure et souriante. Et c'est pour cela que je vous remercie, Germaine Rolin.

Het orkest bracht nog ten uitvoer de Oberon-Ouverture van Weber, die uitstekend gespeeld werd, met een soepelheid en een entrain, welk een verrassende indruk wekten van het luchtig-etherische, van het wazige, mysterieuze van het elfenland. Mijn hulde voor deze vertolking.

Het slot van den avond vormde de marche militaire uit de suite Algérienne van Saint-Saëns. Ook dit nummer werd door het orkest op een uitnemende wijze ten gehöore gebracht.

Een kleinigheid moet mij nog van 't hart: Het programma voldeed niet geheel aan alle eischen. Naast een m.i. onjuiste indeeling (het is gedeeltelijk op de tweede bladzijde voortgezet), bevatte het een aantal drukfouten, waarvan ik één niet nalaten kan mede te deelen, waar deze driemaal voorkomt op het programma n.l. *L. von Beethoven*. De groote componisten hebben er toch wel recht op dat hun naam juist vermeld wordt.

Tenslotte mijn hulde aan het Apollo-bestuur voor het tot stand brengen van dit concert.

WIDO.

Verbetering.

In de opgave, in het vorige nummer, over de samenstelling van de Diës-Commissie, is tot onze buitengewoon groote spijt een kleine vergissing binnen geslopen. In plaats van den heer A. Lely zal hierin zitting hebben de heer M. D. Chr. Sandberg.

Weekverslag.

Verslag van een eerstejaars.

We waren lekker met zoo veel menschen en we hebben zoo'n lol gehad; we drongen ze allemaal in een hoek en ze zeiden niks meer; één had er een blauw oog. We gingen op de tafel zitten, sloegen de hals van de flesschen af en dronken Santé.*)

Verslag van een tweedejaars.

We wisten zoo goed onze plaats, dat we de eerstejaars maar hebben geholpen. Wat zijn wij toch een „voordeelig“ jaartje. We hadden veel meer plezier dan bij de vorige wijnverloting.

Verslag van een derdejaars.

Wij verdedigden de achterzaal tegen het gepeupel en wat hadden we het druk en wat trokken we veel! Alleen kreeg èèn een blauw oog.

Verslag van een vierdejaars.

Voordeelige avond voor de Sociëteit! We hebben dit feest rustig weggedoken (met het oog op al te onbescheiden blikken van het eerste jaar), onder het genot van een fijne sigaar met een bandje meegemaakt. Een beetje hinderlijk het lawaai van die kranten!

Verslag van een ouderejaars.

G. v. d. zeg r. tjongen, zie je mij niet zitten, kun je niet beter uitkijken?

Ode aan het vuur.

Hoe lekte fel met zijne duizend vuur'ge tongen de juist geboren gloed den hoogen krantenberg zooals eens David's steen (de u bekende dwerg) des Goliath's reuzenkrachten heeft bedwongen.

Zoo is het ook door eenen lucifer geschied die 's presidenten hand bewust daar vallen liet dat het schoon symbolisch vuur der broederschap gewijd weer trillen deed 't gemoed, de ziele heeft verblijd.

O heerlijk vuur dat laait in kille winternacht wat hebt g'ook nu weer slijk en vuil gebracht dat poelen moesten zij in 't koele held're nat.

Wat stemt deez' vlammenzee tot dank aan het voorgeslacht, dat deze schoone, oude mos ons heeft gebracht. We vieren het eeuwig nog, der zoeten vreugde zat.

Pisa, waar wacht je op?
Zie je ze vliegen?

(Uit de laatste 10 cts roman.)

De koude herfstwind dreef hem de blonde lokken om de slapen terwijl hij schrijlings, de beenen in leeren kappen

*) Verslaggever! Santé was toch niet dronken? RED.

gestoken, de laarzen gespoord, op 't steil opreikend houten ros, te staren zat in 't blauwe luchtruim, dat omringde hem aan alle kanten.

Oh! Pisa, vroegen zij, wat zoekt gij toch aan het wijd uitspannende hemelgewelf? Zijn het de breedgewiekte adellaren die ge naooft?

Presidenten zij aan zij
openen de rij,
maken vele ommegangen
van ordeteekenen omhangen.

Dansende paren steeds maar rond
Tot (de helaas aanwezige) bal mama 't genoeg vond.

VEREENIGINGSLEVEN.

R. K. S. V. „Sanctus Virgilius“.

L.I. Donderdag hield de zeeerw. Pater W. Mulder S.J. eene voordracht over „Het wereldeinde en de huidige profetiën.“

In eene korte inleiding deelde spreker mee, dat hij iets vertellen zou over de profetiën die het einde der wereld behandelen en slechts de profetiën over den oorlog zou bespreken voorzover ze een eschatologisch karakter dragen. Eerst kwamen aan de orde de voorspellingen in den Bijbel, zooals Christus ze zelf gezegd heeft en die uit de Apocalypsis.

Vervolgens behandelde spr. de voorspelling uit de Middeleeuwen: die van den pseudo-Methodius, kennelijk valsch omdat ze geantidateerd zijn, en die van Joachim van Fiore. De laatste vonden véél geloof: na 1200 zou het Rijk van den H. Geest komen na vele vervolgingen, en het menschdom zou gelukkig leven onder leiding van een monniksorde. Daar juist in dien tijd de Franciskanerorde in zijn opkomst was vielen de profetiën in goede aarde.

Ook stipte spr. aan de voorspellingen van Nostradamus, die vooral tegenwoordig in Duitschland erg in trek zijn.

Overgaande tot de meer moderne profetiën werden genoemd de talrijke voorspellingen van 1870 en '71, die veelal aan heiligen werden toegeschreven. Meer in den breede werd behandeld de z.g. voorspelling van Broeder Johannes in Sept. 1914 door Péladan in de Figaro gepubliceerd. Duidelijk toonde spr. de volstreekte onbetrouwbaarheid dezer profetie aan, die een compilatie is van oude voorspellingen, in een nieuw kaballistisch gewaad gestoken en voor de reeds plaats gehad hebbende gebeurtenissen pasklaar gemaakt.

Ook de bekende „Smid op de Mookerhei“, toegeschreven aan Johannes van Leliëndaal, werd gebrandmerkt als volks-sage.

Meer vertrouwen verdienen de profetiën van heiligen en eerbiedwaardige personen, zooals die van Anna Maria Faicci, de eerbiedw. pastoor van Ars, ofschoon men hier ook geen blind vertrouwen hebben mag.

Met een opwekking aan de aanwezigen om hem zooveel mogelijk van materiaal in zijn studie te voorzien, in den vorm van nieuwe voorspellingen en sagen, sloot spr. zijn zeer interessante lezing.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie“.

Donderdag 2 Maart l.l. heeft Dr. Jan Kalf, kunsthistoricus te 's-Gravenhage, een lezing gehouden over de bouwgiedenis van de St.-Servaaskerk te Maastricht. Spreker ging deze geschiedenis uitvoerig na, en gaf zoodoende een inzicht op welke wijze een dergelijk groot bouwwerk tot in alle onderdeelen kan worden onderzocht om er gegevens voor de wordingsgeschiedenis aan te ontleenen. Hij eindigde met de wensch dat, indien de bouwkundige studenten later ooit iets op kunsthistorisch gebied te doen zullen krijgen, zij dit altijd aan den historicus zelf zullen overlaten om slechts de zorg voor de architectonische problemen op zich te nemen.

Deze door lichtbeelden verduidelijkte lezing werd bijgewoond door de hoogleraren Evers en Gips.

Cursus Dirk Coster.

Ditmaal, in zijn vijfde lezing, begon Coster met het geven van een schema van stellingen a.h.w. wier bewijs hij zich nog tijdelijk veroorloofde uit te stellen, maar die hij toch trachtte duidelijk te maken door een korte toelichting.

En wel wilde hij in verband met Van Schendel's werk spreken over *goed en kwaad* en hoe dit zich uit in de literatuur.

In Drogon is de ontzetting over de wereld en over zichzelf. Het schrijnende onvermogen om de schoonheid lief te hebben, en daarnaast de sterke drang naar die liefde, welke drang zich uit in zijn droomerijen.

Wat wij boosheid noemen is waarschijnlijk niet een positieve maar een negatieve eigenschap n.l. gebrek aan 't goede. Wanneer n.l. de natuurkrachten vrij spel krijgen en de wil van den mensch zijn handelingen niet beheerscht zal het goede ook niet aanwezig zijn, dus ontbreken in de daden van dien mensch; zijn daden zullen dus negatief-goed d.w.z. slecht zijn, want de eenige wég tot het goede is de wil d.i. de *wil tot het goede*. En deze waardeschatting van het kwaad komt Coster door de overweging, dat:

1°. Geen mensch, die in 't goede leeft, daarvan spijt ondervindt;

2°. Geen mensch, die in 't kwade leeft niet eens de drang in zich gevoeld heeft om zich daaraan te ontworstelen. Dat zijn de oogenblikken dat het goede zich schreeuwende opdringt aan den mensch, en wanneer hij dan toch voortgaat in 't kwade, dan is dit een soort verdooving, en hij weet heel goed dat het een verdooving is.

't Goede is een wilsuiting. Dit is een eeuwenoude eenvoudige waarheid. Hoe meer men zijn gedachten terugbrengt tot eenvoudige, hoe meer men nadert tot de wijsheid van de man van de straat.

Het leven is zoo afschuwelijk eenvoudig, maar wij hebben ons aangewend het als iets zeer gecompliceerd te zien, en wij willen het gaarne ingewikkeld zien, maar het openbaart zich soms schrill in al zijn eenvoud. En wanneer wij dan ook de wetten nagaan volgens welke dat leven verloopt, dan zien we dat deze doodeenvoudig zijn. Hoe klaarder wij nu deze wetten terugvinden in een kunstwerk, hoe grooter kunstwerk het is.

„Het kwaad straft steeds zich zelf”, niet alleen uiterlijk maar ook innerlijk, en dit is veel vreeselijker nog. En wanneer nu het kwaad is een bewuste onmacht, dan zal het noodzakelijk een gevoel van pijn veroorzaken omdat een mensch zich niet zonder een smartelijk gevoel bewust kan zijn van zijn onmacht d.i. gemis aan kracht en wel gemis aan de zielskracht in den mensch, die is de liefde, de eenige kracht, die ons zuiver doet zien, zuiverder dan de zintuigelijke waarneming onzer oogen, en die de eenige mogelijkheid is tot geluk. Het kwaad nu is een aanslag op deze zielskracht, en een verdooving van die kracht.

In het Christendom is deze waarheid het klaarste neergelegd. Wij vinden haar ook al bij de Grieken maar dezen stelden ze afhankelijk van het intellect; en ook bij de Indiërs, maar dezen ontweken het leven. In het Christendom echter is zij het zuiverst tot uiting gekomen, en daarom is het Christendom ook nog steeds het brandpunt van ons geestelijk leven. Haar eenvoudige uitspraken kunnen wij a.h.w. dagelijks om ons heen waarnemen: „de moordenaar vermoordt zichzelf”, „ijdelheid verstikt” e.a.

Wanneer een mensch de oogen worden geopend en hij al het kwade en lage in zich zelf ziet, dan zal alles in zijn ziel dor worden. Want het kwaad omringt den mensch met een hel van dorheid. Het leven wordt tot een hel. Zoo moeten wij ook Dante's hel verklaren.

(Coster vermeldde het werk van Bierens de Haan over de beteekenis van Dante's hel).

Ook Meister Eckehardt, de Middeleeuwsche mysticus, geeft een dergelijk beeld van de hel, niet stoffelijk, maar een geestelijke pijn, een schrijnende zielepijn: het eeuwigknagende gemis aan liefde.

De hel is de eeuwigdurende onmacht tot liefde: zoo vinden wij het bij Dostojeski in „De gebroeders Karamasof.”

Het beste wat men van zijn leven maken kan is een snoer van zilveren beelden. Ieder oogenblik, iedere levensdag zoo'n lichtend beeld, dat licht is van geluk, en dat zelf ook licht van zich afstraalt. Dit kan eerst als men innerlijk zuiver is; eerst dan kan men zien het mooie in de wereld, als in ons zelve alles mooi is. Maar wanneer men deze zuiverheid mist, zoo ziet men integendeel niets, alles zal zwart en duister lijken.

En in deze beschouwingwijze lijkt ook de bijbeltekst niet absurd meer, noch onrechtvaardig:

„Die heeft, hem zal gegeven worden,

Maar die niet heeft, hem zal genomen worden ook wat hij heeft.” —

De mensch is niet goed geboren. Hij is veelal slecht geboren, maar hij heeft een onweerstaanbare drang in zich tot 't schoone en goede.

Wij zijn gedoemd om te verlangen naar 't goede: Wij zijn gedoemd tot het goede. Het bewijs hiervan is het menscheijk geweten.

Kant trachtte langs de wegen van ingewikkelde dialectiek te geraken tot een verwerping van alle bewijzen voor 't bestaan van een Godheid. Tenslotte zag ook hij het menscheijk geweten, als de niet weg te cijfere factor, die alleen voldoende was om iedere Gods ontkenning te loochenen.

Maar veel eenvoudiger kan men tot dit inzicht geraken.

Het kwaad steekt zijn eigen zielsoogen uit, het is schoonheid verwoestend.

In verband met deze beschouwingwijze van goed en kwaad verschijnt ook de strijdkreet „l'art pour l'art” in een ander licht.

Deze strijdleus, die alleen bedoelde voor den kunstenaar het recht op te eischen van volledige bekentenis van alles wat er leeft in zijn eigen ziel, is dikwijls misbruikt door de kleinere kunstbroeders, die erin vaak een verheerlijking van het kwaad zochten. En we moeten deze twee begrippen niet verwarren: *bekentenis van het kwaad* en *verheerlijking van het kwaad*.

Want deze beide zijn geheel verschillend in den aard. Terwijl toch bekentenis van het kwaad tevens een berouwen, dus een afkeuren is, is de verheerlijking van het kwaad niets anders dan een gemakzuchtig erin wegglijden.

En de werken van groote kunstenaars geven ook niets anders dan een bekentenis van het kwaad, en tegelijkertijd een met afschuw verwerpen. Maar veelal zien we dan de onmacht, de onmacht om lief te hebben. Zoo b.v. Stendahl. De hoofdpersonen uit zijn werk vinden vaak, na op honderd plaats door 't leven gebroken te zijn, hun gelukkige oogenblikken in de gevangenis. En Baudelaire's „La fleur du mal”, dat geenszins een verheerlijking is van het kwaad, maar waarin de bittere, huiverende verzuchting voorkomt: „Mijn God, geef mij de kracht om zonder walging mijn lichaam en mijn ziel te bezien.”

Welk een christelijk sentiment spreekt daaruit.

En ook Oscar Wilde in zijn „A Picture of Dorian Gray”, geeft een bekentenis van het kwaad. Want hoewel hij in de inleiding beweert dat kunst niets met goed en kwaad te maken heeft, deinst hij in het werk dat daarop volgt steeds meer en meer terug voor zijn eigen brutale uitspraak. Want dit verhaal dat a. h. w. reutelt van ontzetting geeft zoo duidelijk als bijna geen tweede te zien hoe het kwaad zichzelf verteert. En zoo is dan dit vaak immoreel-genoemde boek inderdaad een van de meest moreele.

Maar er zijn menschen, die den kunstenaar zijn geboorterecht van-alles-te-mogen-bekennen willen ontzeggen. Dat zijn zij, die te laf zijn om het kwaad te zijn; die liever maar willen blijven in rooskleurigheid. Maar zij vergeten, dat het leven niet rooskleurig is, dat de waarheid anders is. En dit zouden ze ook wel gewaar worden als zij maar eens in hun donkere zelf durfden te kijken. Maar daar zijn zij bang voor, zij willen liever maar voorzichtig al het leelijke ontwijken en het kwaad niet zien.

Hoe zullen zij ooit de schoonheid en de vroomheid kunnen zien en voelen, die de grootste kunstenaars ons schenken. Want de vroomste kunstenaars zijn ook de grootste. En dit wordt ons wel heel duidelijk als wij de werken lezen van den man, die zeker nu reeds genoemd mag worden na Shakespeare te zijn de groote schrijver onzer westelijke cultuur: Dostojeski, wiens engelachtige zuiverheid hem doet gelijken op den Christus.

Gij zult de wereld zien, zooals ge zelf zijt. Als ge zelf goed zijt, zult ge ook graag het goede in anderen zoeken en alles zal licht zijn om U heen.

Maar dit is een bezit dat slechts door strijd verkregen wordt. Het is een optimisme, dat niet schuw al het kwade ontwijkt en ontvlucht en de wereld en de menschen persé mooi wil zien, maar het is een blijmoedigheid met een veel dieper onderton: steunend op eigen kracht zal men de menschen zien zooals ze zijn met hun deugden en gebreken, en het leven zal men zien in al zijn monstrositeit, in al zijn schreeuwende onbillijkheid, maar daarnaast het reine, goede en waarachtige. En ondanks alles zal men allen liefhebben, de menschen en het leven, en zich zelf kennend, al het goede en kwade dat in ons is, zal men vertrouwen op zichzelf.

Zich wijden aan 't goede heeft nooit eenige wroeging of spijt tengevolge. Het wijden aan 't kwaad kan niet anders

dan een terugslag tengevolge hebben, en een schreeuwende drang tot het goede. Het kwaad is een verdooving van de kracht onzer ziel tot het goede. Maar deze verdooving kan niet voortduren, anders zou 't geen verdooving zijn: er volgt een ontwaken.

Zooals we gezien hebben was Drogen ten ondergegaan omdat hij geen oplossing vond voor het probleem van goed en kwaad.

In „Een Zwerver verliefd” nu stelde Van Schendel dit probleem terzijde en wist zijn monnik Tamalone ten koste van veel zich deze verheven onverschilligheid eigen te maken, die glimlachen doet om eigen zonde. Het is alleen maar de vraag, hoe lang die glimlach duren kan? Het is de vraag of deze glimlach duren kan?

In „Een Zwerver verliefd” zien wij dan ook slechts ten volle deze glimlach zweven over Tamalone's ziel gedurende het eerste hoofdstuk. In de hoofdstukken die daarop volgen is zijn glimlach niet zuiver meer. Er is dan een onrust bijgekomen, die zijn glimlach steeds vager maakt, tot ze aan 't einde van het boekje ganschelijk is weggeleden uit zijn gemoed.

Na de pauze las Coster ons het eerste hoofdstuk uit „Een Zwerver verliefd.” Het begin kan ik niet nalaten te citeeren om degenen, die dit werkje niet gelezen hebben, eenigszins een indruk te geven, van de rijkdom van schoonheid welke hun onbekend is:

„Toen Tamalone een knaap was van dertien jaren, bleek en onbescheiden was hij het meest geliefde kind van zijn vader, die hem altoos bij zich verlangde, hem 's morgens mede nam naar het hof van den baljuw en hem zijn boek liet dragen. En thuis na het avondeten las hij hem voor dicht bij hem gezeten. De jongen luisterde dan met oogen neêrgeslagen naar de geschiedenissen van de heiligen van de koningen en de oorlogen en zat nog langen tijd daarna zwijgend voor zich te staren. Maar zelden sprak hij een woord.” —

J. R.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Eén zijn begin en einde.

Als ieder van wien leven in het Leven
Als jonggewiepte uitgevleugeld is,
Voel ik mij ongeweten goed begeven:
Der eenheid schrijnend smartelijk gemis.

Uit warme nest van Levens schoot verdreven
Verdronken in verdeeldheids duisternis
Is mij de hechte heugenis gebleven
Van waar het Leven èen, en ongebroken is.

De nest-gevlood'ne gaat, maar weet te zullen vinden
Een vreugd, die, háar gelijk, maar zelfgeschapen is
Temidden van een kring van nieuw-beminden

Zoo zie ook ik de oogen mij verblinden
Door ver geluk, dat stadig komend is,
Door jeugd die ik nóg eens zal ondervinden.

P.

Als ik 's avonds zit te droomen.

Als ik 's avonds zit te droomen
En in m'n lamplicht staar,
Wordt er iets van mij genomen
En vele dingen worden klaar.

Wat voor kort nog donker scheen
En moeizaam om te dragen,
Daar komt dan licht omheen
En ik behoef niet verder vragen.

BROEDER.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIE.

Net gedragen Heerenkleeding

wordt tegen hooge prijzen ingekocht door F. M. UPHUS, Van der Werffstraat 32B, ROTTERDAM. Telefoon Interc. 8736.

Dagelijks aan huis te ontbieden.

De hoogste waarde ontvangt U

voor GEDRAGEN KLEEDING, enz. bij JAC. TH. ZONDERLAND, Hoefkade 729, Den Haag.

Dagelijks aan huis te ontbieden.

Mr. L. DE ROOY, Advocaat te 's Gravenhage, Spuistraat 1, Telefoon H 2070, REPETEERT Staats- en Administratief Recht.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :-: Chr. F. RÜTER.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7. :-: OUDE DELFT 92.

AVONDSHOTELS van 5—7 uur à f 0,60.

Diners ook bij Abonnement. Zalen voor Vergaderingen.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 9 MAART 1916. No. 22.

INGEZONDEN.

In de rubriek „Onder de menschen”, onder het hoofd „Kleine oorzaken — groote gevolgen”, is in de „Nieuwe R. Courant” afgedrukt de beschrijving van een interview van een redacteur met den heer D. W. Stork, een der directeuren van de groote machinefabriek te Hengelo.

Daarin zegt de heer Stork ook iets over de Delftsche ingenieur, wat misschien wel belangwekkend is onder de oogen der S. W.-lezers te brengen.

De interviewer informeerde of zich onder den staf van ingenieurs der Machinefabriek ook veel vreemdelingen bevonden.

Het antwoord luidde aldus:

Onze jonge Hollandsche ingenieurs hebben tegen dat zij niet voldoende in de practijk van de industrie komen. Zij leeren te lang, en willen dadelijk uit Delft naar evenredigheid van die langdurige studie verdienen, maar daar zijn ze in de fabriek niet knap genoeg voor. Daarom worden er zooveel ambtenaar; dan verdienen ze aanvankelijk meer, hoewel ze natuurlijk op den duur veel meer geld maken in de nijverheid. En bovendien — plaatsen als Hengelo en andere industrie-centra geven niet veel amusement voor jongelui. Daarvoor zijn ze liever in Amsterdam of Den Haag.

In de fabriek hebben we betrekkelijk veel vreemdelingen als afdeelingsschef. De opleiding van onze ingenieurs is ook daar ten deele schuld aan. Na hun lange studie hebben zij geen geduld om in het bedrijf wat te worden, vooral niet in zoo'n klein land als het onze. Want ge kunt gerust zeggen dat er 'n jaar of acht practijk noodig is, eer ze in de fabriek op hun waarde komen.....

Tot zoover de heer Stork.

Men mag veronderstellen dat hier alleen is gesproken van de werktuigkundige ingenieurs; civiele of mijnbouw-kundige ingenieurs zullen in de fabriek wel geen plaats kunnen krijgen.

Maar dan is het toch geheel onjuist te zeggen dat er zoo veel ambtenaar worden in plaats van te solliciteeren bij de particuliere industrie of bureaux. Hoeveel werktuigkundigen krijgen een rijks- of gemeentebetrekking? Of verslinden de Nederlandsche spoor- en tramwegmaatschappijen jaarlijksch zooveel werktuigkundig ingenieurs?

En zeker ook onjuist is het te zeggen dat ze zullen trachten een werkkring te vinden in Den Haag of Amsterdam. Dit zal wel niet de eerste gedachte van den pas afgestudeerde zijn. De industriestad Den Haag zal toch zeker niet veel behoefte hebben aan werktuigkundig ingenieurs.

De pas afgestudeerde werktuigkundig ingenieur zal zich in geen bedrijf minder vreemd voelen dan in een machinefabriek. Daarvan heeft hij bijna alles onder de oogen gehad (tenminste kunnen hebben) en zijn geheele studie is gebaseerd geweest op het fabrikaat uit, of de machines in de machinefabriek. Wanneer het nu werkelijk waar zou zijn, dat er een jaar of acht practijk noodig zijn, eer hij in de fabriek op zijn waarde komt, wat moeten dan die ongelukkigen wel doen, die niet hun bestaan zullen vinden in een machinefabriek, doch b.v. in een textielabriek, een bierbrouwerij of dergelijke bedrijven. Daar is het hen toch nog veel lastiger zich wat behoorlijk in te werken. Of wordt hij daar geacht op zijn waarde te zijn gekomen, juist als hij er over denkt op zijn lauweren te gaan rusten?

Mij dunkt, dat degene die acht, of laten we gerust een paar jaar minder nemen, noodig heeft om in een bedrijf een goed ingenieur te zijn, beter zich had kunnen bekwamen voor wiskundeleeraar of misschien nog wel voor geheel iets anders. En dat de Delftsche ingenieurs na een paar jaar eenige behoorlijke betaling vragen als vergoeding voor hun lange en dure studie, zal voor een groot bedrijf toch wel niet zoo'n erge schadepost zijn.

Zou het met de buitenlandsche ingenieurs en technikers niet zoo zijn als met het buitenlandsch fabrikaat?

De Nederlandsche fabrikanten adverteeren: „Gebruikt Nederlandsch fabrikaat!”

Als antwoord daarop zouden de Nederlandsche consumenten kunnen uitroepen: „Gebruikt Nederlandsche werkkrachten!”

S.

Den heer M. E.

Slechts enkele opmerkingen.

U spreekt daar van:

„politieke en godsdienstige kwesties, waarin jong en oud zich ten allen tijde en vooral nu *kunnen* verdiepen.”

Inderdaad zeer voorzichtig door U opgemerkt. In dat woordje „*kunnen*” steekt de politieke zet.

Zeker, mijnheer M. E., dat *kunnen* ze ook, maar „*doen*” ze het?

Ik vrees integendeel, dat de vele in Delft vossende niet-militie- c. q. landstorm-plichtigen leven volgens het principe: Die dan leeft, die dan zorgt. De felle worsteling, waaronder de geheele wereld zucht, laat hen koud. En is de tijd daar, dat de wet ook hen verplicht mede te werken tot de verdediging van het Rijk en zijn grondgebied, welnu, dan zullen ze wel, evenals zooveel voor hen, hun voordeel zoeken, zich door een mooi pakje laten verleiden, door ijdel glans zich laten verblinden zonder er bij na te denken, welke verplichtingen ze op zich nemen, waarmee ze hun geweten bezwaard hebben; alles uit oppervlakkige zucht om toch vooral niet te veel hun hersens in te spannen, uit onverschilligheid, gebrek aan degelijke ernst of uit „luchtig optimisme”?!

Neen, wij arme gemobiliseerden, die daar den mooisten tijd van ons leven zien verbrokkeld en verknoeid in armzalig, degenererend, klatergoudachtig bestaan; die ons nu al zoo lang bevinden in een afstompend, alle hogere gevoel en ontwikkeling doodend, langzaam tot een materialistische levensopvatting dwingend, met alle idealen spottend laag-bij-den-gronds oppervlakkig leven — wij hadden *meer* van U, achtergeblevenen, verwacht. Wij dachten, dat gij den strijd voor ons gemakkelijker zoudt maken, dat gij voor ons zoudt denken vooral over de zware problemen, die ons van zoo nabij aangrijsden, waar ons innerlijk in verwarde, geen uitweg vond in het met lianen en dichte slingerplanten begroeide woud van gevoelens en gewaarwordingen, die zich aan ons opdrongen; die problemen, die ons elken dag, elk uur, martelden en waar onze afgepijnigde hersenen in verdwaalden.

„Er zijn polemieken over dergelijke quaestie's noodig en natuurlijk niemand begint. Daarom kunnen ze ook beter in debatingclubs behandeld worden, hetgeen dan ook geschiedt”, zegt U iets verder.

Maar wat zien we dan, wat nemen we waar als feiten?

Dat zooveel, zonder zich rekenschap te geven van wat ze doen, zonder eenige verantwoording af te leggen tegenover zichzelf, zich in het leger verbinden als officier d.w.z. den eed van trouw afleggen. *Voelen* zij allen het gewicht van dien eed? Blijkens mijn ervaring, durf ik dit voor verreweg de meesten gerust met „neen” te beantwoorden.

Maar hoe is 't mogelijk mijnheer M. E., dat daarover polemieken noodig zijn, terwijl zoo velen zich al *van tevoren binden* aan bepaalde opvattingen? Of is de eed geen band? M.i. zelfs een zeer vaste band. Het gaat er mee als altijd. Van hoogerhand wordt de eed als iets vormelijks voorgesteld, zonder die verstrekkende, *zedelijk* bindende kracht.

Maar is de persoon, die hem aflegt, dan zoo onnoozel, zoo dom, om niet eens na te denken over wat hij doet? Hij bezit toch zelfstandigheidsgevoel genoeg, om zich niet direct neer te leggen bij hetgeen hem verkondigd wordt, vooral betreffende een handeling, waarbij hij God als getuige durft roepen?

Acht men van hoogerhand het noodig het gewicht te doen voelen van dien eed als „bindend voor het gansche zijn en denken der menschelijke persoonlijkheid”, dan weet men later de betrokken personen wel te doordringen van hun verplichtingen en hen anders desnoods door ontslag te straffen. (Zie ontslag van staatsambtenaren, op grond van hun onderteekening van het dienstweigeringsmanifest). Zijn tegen een en ander ooit stemmen opgegaan?

Waarom opent gij de rij niet, vraagt ge, mijnheer M. E.?

Waarom, vraag ik op mijn beurt, was er *niemand* die zich geroepen gevoelde, om, al was het ook nog zoo weinig, te antwoorden op of instemming te betuigen met een stukje van m. i. niet onduidelijke strekking, waarmede ik eenigen tijd geleden de rij opende?

Omdat Delft *slaapt*, mijnheer M. E., en zelfs door 42-cm.-gedreun niet wakker is te schudden. En als er eens een oogenblikje over gedebatteerd wordt, dan is 't in intiem kring bij het gezellig haardje of iets dergelijks. „Men wil het immers nauwelijks tegen goede vrienden, dus zeker niet in een algemeen studentenweekblad.” Dat is juist het verkeerde. Geef u zooals ge zijt, zooals ge worstelt.

Ten slotte nog het volgende, mijnheer M. E. Het is

absoluut niet gelukkig, dat die ééne eigenschap „luchtig optimisme”, zich altijd zoo duidelijk uitdrukt in het S. W. Het is heusch geen mooie eigenschap, als ze niet vergezeld gaat van degelijk ernstig streven. Dat luchtig optimisme doet er zoo aan denken, dat ons innerlijk overal zoo luchtig overheen waait, nergens zich grondig van op de hoogte stelt, nergens zich vorschend inspannt, om het ware, het werkelijke te leeren kennen.

Dat „luchtig optimisme” is het juist, dat ons zoo spoedig tevreden doet zijn met uiterlijke schijn en comédie. Het spruit voort uit ons lager-ik, dat zich liefst zoo weinig mogelijk moeite getroost.

Nogmaals, gij Delftenaren: *Waakt!*

Wacht niet, tot de wereld vraagt: Is dat nu de intellectuele kern van de natie, van de menschheid?

De diepere grondoorzaak van den oorlog steekt achter dit alles; zooals eens iemand schreef: over den wereldoorlog en zijn oorzaken: . . . wat anders steekt daarachter als diepere grondoorzaak, dan ons aller egoïsme, onze weelde-drang en gemakzucht, ons schijnvertoon, onze naijver, het zich aanpassen naar en zich omringen met een wereld, waar ieder gemaskerd gaat, het kostelijk mal vertroetelend en den gulden schijn aanbiddend — in plaats van te leven in rechtvaardigheid, barmhartigheid en liefde. (N. v. d. D., 19 Dec. '14).

Breda, 1 Maart '16.

F. v. T.

Naar aanleiding van het bovenstaande.

Geachte Heer F. v. T.!

Slechts over een onderdeel van Uw stuk in „S. W.” no. 20 heb ik gesproken, n.l. over datgene wat in het „Studenten Weekblad” moet voorkomen en wat niet. Dit kan ik nog wat verduidelijken voor zoover betreft het volgende.

U hebt een lange reeks onderwerpen genoemd (gespatieerd in Uw stuk) welke in aanmerking zouden komen voor bespreking in het „S. W.”

De daaronder voorkomende politieke en godsdienstige kwesties zijn geen specifiek-studentenzaken. Zij kunnen in het „S. W.” worden behandeld, maar noodig om een beeld van onze kleine maatschappij te geven, is het niet.

Hiermede is wat deze soort stukken betreft alles gezegd wat ik zeggen wilde.

Uwe beschouwingen over diverse onderwerpen liet ik toen buiten bespreking. Thans zou ik er wel iets over willen zeggen. Het is me gebleken dat het door U bedoelde vroeger geschreven stuk zijn moet het onder „Gedachten en Gedichten” opgenomen artikel in „S. W.” no. 6, blz. 53, getiteld „Een Droom” . . . (?) In verband met Uwe opmerkingen over militarisme en anti-militarisme wordt het thans duidelijk, dat dit stuk en de door U ingezonden artikels in no. 20 en dit nummer beiden als grondoorzaak hebben een inwendige strijd over dit militarisme en wat er uit voortvloeit. Eerst zeer indirect, later meer direct en thans zeer direct. Hoe jammer dat U de zeer belangwekkende, druk bezochte debat-avond van Ds. Schermerhorn over het dienstweigeringsmanifest (voor 't verslag zie S. W. no. 9 blz. 77) hier niet hebt kunnen meemaken.

Mijns inziens moeten dergelijke onderwerpen echter zakelijk, scherp omljnd en zonder dichterlijke ontboezemingen worden besproken. Dan is er kans, indien er tenminste een werkelijk standpunt wordt ingenomen en het geheel niet een soort recept is voor eerstbeginners in het overdenken van een bepaald onderwerp, dat een ander tegenover het ééne standpunt een ander in het S. W. wil stellen.

Daarvoor moet dan een aparte rubriek worden bestemd. Deze zal echter steeds slechts een deel der Delftenaren belang inboezemen, want het „luchtig optimisme” is hier nu eenmaal een feit. Dat hiertegen voornamelijk Uw aanval was gericht zal iedereen duidelijk zijn. Veel beter dan deze zoo begrijpelijke eigenschap aan te vallen kunnen zij, die tot bespreking van de door U genoemde onderwerpen wel in staat zijn, dit ook inderdaad doen.

Uwe stukken hebben het ook wel duidelijk gemaakt dat de gemobiliseerden veel te weinig voor het S. W. hun denkbeelden geven. Het S. W. is dan ook werkelijk slechts het blad der in Delft aanwezigen. Moge dit nog eens anders worden!

M. E.

MEDEDEELINGEN.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap
„Practische Studie”.

TWEE LEZINGEN MET LICHTBEELDEN over het werk der Genie-troepen, te houden door den heer P. W. Scharroo, Kapitein der Genie.

1e Lezing op Vrijdag 10 Maart 1916, in Zaal 32 van het Hoofdgebouw der T. H. (Afd. Scheikunde).

Onderwerp: „De constructie van permanente en semi-permanente versterkingen in verband met de verbeteringen van het zware belegerings-geschut.”

De 2e Lezing over: „de taak van de technische troepen te velde, in de moderne oorlogvoering” zal nog nader worden aangekondigd.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

PROPAEDEUTISCHE EXAMENS VOÓR DE
ZOMERVACANTIE 1916.

Zij, die wenschen deel te nemen aan een der propaedeutische examens, genoemd in Art. 8—14 van het Kon. Besluit van 4 Juli 1905, Stbl. No. 227, of aan eenig deel dier examens — zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908, afd. Onderwijs — worden uitgenoodigd **uiterlijk 15 April 1916** van hun voornemen schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris der Afdeling der Algemeene Wetenschappen, per adres den Ambtenaar van Administratie der Technische Hoogeschool, door de aangifte in de daartoe bestemde enveloppe te werpen in een daartoe geplaatste bus in het hoofdgebouw der Technische Hoogeschool, Oude Delft 95.

Zij, die voor het eerst aan het examen deelnemen of nog niet voor een deel van het examen zijn geslaagd, moeten de aanvraag vergezeld doen gaan van het eindexamen-diploma der Hoogere Burgerschool, van het getuigschrift van bekwaamheid tot de studie aan de Technische Hoogeschool (zie art. 122 Hooger-Onderwijswet).

Zij, die reeds eerder aan het examen deelnamen, moeten bij hunne aangifte overleggen het ontvangstbewijs, dat hun toen tegen inlevering hunner quitantie voor betaald examen-geld werd verstrekt, alsmede de hun toegezonden kaart, vermeldende den uitslag van hun examen.

Zij, die wegens geldige redenen wenschen vóór een bepaalden datum, of op bepaalde data te worden geëxamineerd, behooren dit op een afzonderlijk en bij hunne aangifte in te sluiten formulier te vermelden.

Desverlangd worden nadere inlichtingen verstrekt door den Secretaris der Afdeling, of door de Administratie der T. H.

Aangifte formulieren, formulieren voor wenschen en afdrucken van bovengenoemd Koninklijk Besluit, alsook de daarop betrekking hebbende Ministerieele beschikking (Staatscourant No. 30 van 5 Februari 1908) zijn verkrijgbaar bij den Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

De Luitenant-Generaal, Inspecteur van den Landstorm, heeft, bij schrijven van 25 Februari 1916, L. S. M. No. 716, mijne medewerking verzocht om een en ander betreffende den vrijwilligen landstorm in ruimen kring bekend te maken onder de studenten dezer Hoogeschool en deze op te wekken, door toetreding tot de kaderlandstormafdeling een vaderlandslievende daad te verrichten.

Hieraan gevolg gevende, heb ik de eer ter kennis te brengen, dat bovengenoemd schrijven, benevens een afdruk van het Kon. Besluit van 4 Augustus 1914, No. 49 en de daarop berustende „Regelen”, vastgesteld door den Minister van Oorlog, bij den bediende in het hoofdgebouw der Technische Hoogeschool ter lezing liggen. Daarbij is gevoegd een lijst, waarop studenten, die als vrijwilliger wenschen toe te treden tot eene op te richten kaderlandstormafdeling, daarvan kunnen doen blijken door het plaatsen van hunne handteekening.

Aangezien ik mij voorstel, den Inspecteur van den Landstorm op 21 Maart a.s. mededeeling te doen van het aantal Delftsche studenten, waarop voor de kaderlandstormafdeling gerekend zou kunnen worden, zal de gelegenheid tot het teekenen op de bedoelde lijst slechts tot dien datum open blijven.

De Rector-Magnificus.